

Arrest

**nr. 140 118 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 september 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou op een voor u onbekende plek in Myanmar geboren zijn. U zou een Rohingya zijn. Als kind zou u naar Bangladesh gevlucht zijn. Toen u een jaar of 12 was zou u met een buurman meegegaan zijn naar Pakistan om daar te werken. Na enkele jaren in Pakistan zou u naar Griekenland gegaan zijn, waar u een asielaanvraag indiende, die u enkele jaren later weer introk. Na tien jaren in Griekenland verbleven te hebben voelde u zich daar niet meer veilig. U kwam naar België en op 26 juli 2012 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u Griekse verblijfstitels voor.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

U legde immers ongeloofwaardige verklaringen af over verschillende kernfacetten van uw asielrelaas.

Zo werd er vooreerst vastgesteld dat u bewust leugenachtige verklaringen aflegde over uw leeftijd. U bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS gevraagd naar uw geboortedatum, gaf aan op 3 maart 1984 geboren te zijn. U er op gewezen dat u voor de DVZ had verklaard op 3 mei 1984 geboren te zijn, gaf aan het niet meer juist te weten. U er op gewezen dat deze geboortedatum, 3 mei 1984 ook op al uw Griekse documenten voorkwam, stak het op uw gebrek aan opleiding. Echter is het duidelijk dat u gedurende meer dan tien jaar sinds uw verblijf in Griekenland reeds, steeds dezelfde geboortedatum opgaf, zodat men zich toch de vraag mag stellen waar deze plotse twijfel over uw geboortedatum vandaan komt (gehoorverslag CGVS p. 2). Later tijdens uw gehoor werden uw verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren overlopen en snel bleek dat er zich een hiaat voordeed in uw tijdslijn. U beweerde bij aankomst in Griekenland namelijk 15- 16 jaar te zijn, maar volgens uw eigen verklaringen zou u eerder 18 geweest zijn. Hiermee geconfronteerd gaf u plots toe voor de Griekse asieldiensten gelogen te hebben over uw leeftijd; u zou zich ouder hebben voorgedaan dan u werkelijk was, om zo te kunnen werken (gehoorverslag CGVS p. 4). U had dus niet enkel over uw leeftijd in Griekenland gelogen, maar ook bij uw aankomst in België toen u uw verklaringen aflegde voor de DVZ. Wat meer is; u hield deze leugen zelfs vol voor het CGVS, hoewel u tegenstrijdige verklaringen aflegde over dit element. Pas nadat uw relaas niet langer bleek te kloppen, was u bereid uw leugen toe te geven. Deze handelswijze is laakbaar en ondermijnt in zijn geheel de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw verklaringen.

Voorts kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya, geboren te Myanmar te zijn, hoewel dit de kern van uw relaas uitmaakt. U verklaarde in Myanmar geboren te zijn, maar u kon niet zeggen waar exact u geboren zou zijn. U wist niet waar uw ouders uit Myanmar vandaan kwamen; u wist niets van hun achtergrond. U kon geen enkele plek in Myanmar waar Rohingya zouden wonen bij naam noemen. U gevraagd naar de achtergrond van uw volk, gaf aan hier niets van te weten. U verklaarde dat de Rohingya's problemen hebben met de Birmezen, maar u kon niet zeggen waarom. U verklaarde dat Rohingya geen eigen taal hebben, maar het Bengaals spreken, wat niet klopt. U kende geen enkele bekende Rohingya, noch kon u enige Rohingya- organisatie bij naam noemen. U kende geen enkel Rohingya- vluchtelingenkamp bij naam (gehoorverslag CGVS p. 5, 6, 7). Buiten uw verklaring een Rohingya te zijn, wist u niets anders te vertellen over uw eigen beweerde achtergrond. Nochtans verklaarde u asiel te hebben gevraagd daar u als Rohingya geen rechten en geen nationaliteit heeft. Daar u zich bij uw vrees beroept op uw achtergrond van Rohingya, mag van u toch enige kennis over Rohingya verwacht worden. Uw kennis was echter duidelijk onbestaande, buiten enkele vage algemeenheden. Het lijkt er dan ook heel sterk op dat u bij aankomst in Griekenland niet enkel gelogen heeft over uw geboortedatum, maar ook over uw nationaliteit. Gezien uw taal en afkomst lijkt het er eerder op dat u afkomstig bent uit Bangladesh.

Overigens dient er nog op te worden gewezen dat u uw asielaanvraag in Griekenland persoonlijk heeft ingetrokken, maar na deze intrekking bleef u toch nog jaren wonen en werken in Griekenland. Het is dan ook duidelijk dat het u niet zo zeer te doen is om internationale bescherming, maar om een mogelijkheid tot werken.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd vastgesteld is de inhoud gebaseerd op

leugenachtige verklaringen. Bovendien gaat het hier enkel om kopies die de echtheid niet kunnen garanderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker leidt een eerste middel af uit de schending van “schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951” en een tweede middel uit de “schending van art. 48/4 vreemdelingenwet”, een derde middel uit de “schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)” en een vierde middel uit de “Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen””.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van artikel 3 van het EVRM niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.6. Nopens de status van vluchteling

2.7. Verzoeker wijt zijn hiaten in zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst en situatie in Griekenland aan zijn leeftijd en gebrek aan opleiding.

2.8. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

2.9. De Raad benadrukt verder dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.10. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat *“hij als kind naar Myanmar is gevlucht. Hij is daar opgegroeid en heeft zich de Bengaalse taal eigen gemaakt. Gezien Verzoeker niet tussen de Rohingya's is opgegroeid, kent hij de taal en de cultuur van de Rohingya's niet”*. Hij meent dat *“de bestreden beslissing verscheidene hiaten vertoont. Het CGVS motiveert haar bestreden beslissing gebrekkig door te stellen: “Uw kennis was echter duidelijk onbestaande, buiten enkele vage algemeenheden” (p. 2, eerste alinea van de bestreden beslissing). Een dergelijke motivering is gebrekkig, doordat zij niet toelaat om te toetsen hoe het CGVS tot haar beslissing is gekomen. Er wordt immers geen duidelijkheid gecreëerd omtrent de feiten die Verzoeker wel correct heeft vermeld. Verder gaat het CGVS niet in op de situatie van Verzoeker zelf, d.i. de Rohingya die zijn identiteit in Myanmar heeft verloren maar nog altijd als Rohingya wordt beschouwd. Het CGVS gaat er immers van uit dat enkel Rohingya's afkomstig uit vluchtelingenkampen met een grondige kennis over hun taal en cultuur in aanmerking kunnen komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De personen die echter gediscrimineerd worden louter op basis van hun etnische afkomst, kunnen echter wel degelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming. In de bestreden beslissing gaat het CGVS niet dieper in op de discriminatoire behandeling die Verzoeker heeft gekregen in zijn land van oorsprong”*.

2.11. Uit verzoekers verklaringen kan enkel blijken dat hij over zijn beweerdelijke Rohinya afkomst en de Rohinya geheel onwetend is. Verzoeker ontkent dit niet maar stelt dat hij als baby naar Bangladesh werd gebracht door zijn ouders, hij op 12-jarige leeftijd zonder de toestemming van zijn ouders naar Pakistan is vertrokken en daarna nog 10 jaar in Griekenland heeft gewoond. Ook indien verzoeker beweert niet naar school te zijn geweest, dan geeft zijn levensloop aan dat hij op zeer jonge leeftijd een uitzonderlijke gedrevenheid en wilskracht had. Immers indien verzoeker als 12-jarige alleen beslist zelfstandig te migreren naar Pakistan en enkele jaren later op 15/16 jaar al de kennis en kunde en middelen heeft om naar Europa te komen dan is verzoeker minstens bijzonder alert, leert hij gemakkelijk en weet zich financieel goed te handhaven om zijn plannen te verwezenlijken. Het kan dan ook niet verwonderen dat verzoeker vier talen spreekt (zie CGVS-verhoor p. 6 *“bengaals, urdu, grieks, beetje engels”*). Verzoeker kan zich dan ook niet verstoppen achter zijn ongeletterdheid om zijn onkunde over zijn herkomst te verschonen.

2.12. Immers het is aan de asielzoeker om zijn verklaarde nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Zoals hoger wordt gesteld heeft verzoeker wel de doorgedreven wil en overtuiging gehad om te vertrekken naar Europa, zodat niet kan overtuigen dat hij onbekwaam zou zijn om zijn eigen leefomgeving en vervolgingsfeiten nuttig toe te lichten of zich niet met dezelfde ijver behoorlijk kan inlichten. Immers verzoeker is geen kind meer maar een volwassen man van 30 jaar met veel

internationale ervaring. Verzoekers incoherenties naar zijn identiteit en leeftijd zijn wel relevant en kunnen zijn ongeloofwaardigheid slechts versterken nu niet kan worden ingezien hoe hij 10 jaar lang in Griekenland wel zijn leeftijd kon onthouden en dit niet meer kan wanneer hij op Belgische bodem verblijft.

Indien verzoeker meent dat hij Rohinya is, dan moet hij hiervoor een verklaring hebben. Uit zijn complete desinteresse kan enkel blijken dat verzoeker niet van Rohinya afkomst is, temeer verzoeker deze afkomst op geen enkele andere wijze adstrueert, noch middels documenten en zijn verklaringen eerder op het tegendeel wijzen. Zelfs al kan aangenomen worden dat jonge kinderen beperkte herinneringen hebben, dan verklaart verzoeker nog altijd niet waarom hij doorheen zijn leven met zijn ouders/moeder nooit enige nuttige inlichtingen over de Rohinya gehoord heeft (zie CGVS-verhoor). Evenmin is aannemelijk dat verzoekers familie nooit in contact zou zijn gekomen met Rohinya noch dat verzoeker via derden hier niet meer over vernomen zou hebben te meer nu dit een van de redenen is waarom hij asiel aanvraagt. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn ouders/moeder woonde in Bangladesh, hij geen Rohinya spreekt, hij niet weet waar in Myanmar hij zou geboren zijn, hij geen enkele kennis heeft van de redenen waarom Rohinya vluchten naar Bangladesh, noch enige culturele of andere noties heeft van deze volksgroep, noch bekend is met de Rohinya vluchtelingenkampen en evenmin thuis gebruiken heeft gezien of feesten heeft gevierd die verwijzen naar de Rohinya. Er kan dan ook niet worden ingezien waarop verzoeker zich wel steunt met zijn bewering dat hij Rohinya zou zijn of waaruit deze loutere bewering al zou kunnen blijken.

2.13. Verzoeker beperkt zich voorts tot loutere beweringen en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses (wantrouwen naar de overheid, stress), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, heeft verzoeker niet de nodige documenten en gegevens neergelegd en kan niet worden ingezien waarom een 30-jarige zoon geen contact met zijn ouders/moeder kan hebben. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers afkomst op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel, noch dat de beslissing dat verzoeker niet aantoonde tot de Rohinya te behoren, niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

2.14. De door de commissaris-generaal correct weergegeven talrijke en ernstige onwetendheden inzake zijn voorgehouden Myanmarese nationaliteit en Rohinya afkomst, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn Myanmarese nationaliteit en Rohinya afkomst heeft besloten. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoeker zijn voorgehouden nationaliteit en afkomst op geen enkele wijze adstrueert en ook geen enkele ernstige poging hiertoe onderneemt. De Raad neemt dan ook niet aan dat verzoekers asielaanvraag moet beoordeeld worden ten opzichte van Myanmar.

2.15. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.16. Volledigheidshalve kan er nog worden op gewezen dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling bovendien dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke

overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers verklaringen wijzen enkel op migratie en economische problemen. Verzoeker zou ook zijn asielaanvraag hebben ingetrokken in Griekenland en geeft hierover in zijn verzoekschrift geen nuttige toelichtingen.

2.17. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie betreffen Myanmar terwijl verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt van Myanmarese nationaliteit te zijn.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.19. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt wederom dat verzoekers voorgehouden Myanmarese identiteit en nationaliteit bedrieglijk is en dat er dan ook geen afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Myanmar.

2.21. De overige argumenten kunnen niet tot een andere conclusie leiden.

2.22. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK